

מסכת נזיר

פרק ז

א. כהן גדול ונזיר אינן מטמאין לקרוביהן, אבל מטמאין למת מצוה. היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה, רבי אליעזר אומר, יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר. וחכמים אומרים, יטמא נזיר ואל יטמא כהן גדול. אמר להם רבי אליעזר, יטמא כהן שאינו מביא קרבן על טמאתו, ואל יטמא נזיר שהוא מביא קרבן על טמאתו. אמרו לו, יטמא נזיר שאין קדשתו עולם, ואל יטמא כהן שקדשתו עולם:

ב. על אלו טמאות הנזיר מגלח, על המת, ועל כזית מן המת, ועל כזית נצל ועל מלא תרוד רקב, על השדרה ועל הגלגלת ועל אבר מן המת ועל אבר מן החי שיש עליו בשר כראוי, ועל חצי קב עצמות ועל חצי לג דם, על מגעו ועל משאן ועל אהליו, ועל עצם כשערה, על מגעו ועל משאו. על אלו הנזיר מגלח ומזה בשלישי ובשביעי, וסותר את הקודמין, ואינו מתחיל למנות אלא עד שיטהר ומביא את קרבנותיו:

ג. אָבֵל הַסִּכָּכּוֹת, וְהַפָּרְעוֹת, וּבֵית הַפָּרֶס, וְאַרְץ הָעַמִּים, וְהַגּוֹלָל, וְהַדּוּפֶק, וְרַב־יַעֲיִית דָּם, וְאַהֶל, וְרַבַּע עֲצָמוֹת, וְכָלִים הַנוֹגְעִים בְּמֵת, וַיְמִי סָפְרוּ, וַיְמִי גָמְרוּ, עַל אֵלּוּ אִין הַנְּזִיר מְגִלַח, וּמִנָּה בַּשְּׁלִישִׁי וּבַשְּׁבִיעִי, וְאַיְנוּ סוּתֵר אֶת הַקּוֹדֶמִין, וּמִתְחִיל וּמוֹנֶה מִיד, וְקָרְבָן אִין לוֹ. בְּאַמֶּת אָמְרוּ, יְמֵי הַזֶּב וְהַזָּבָה וַיְמִי הִסְגְּרוּ וְשָׁל מִצָּרַע, הָרִי אֵלּוּ עוֹלִין לוֹ:

ד. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כָּל טִמְאָה מִן הַמֵּת שֶׁהַנְּזִיר מְגִלַח עָלֶיהָ, חֲזָבִין עָלֶיהָ עַל בִּיאַת מְקוֹדֶשׁ. וְכָל טִמְאָה מִן הַמֵּת שֶׁאִין הַנְּזִיר מְגִלַח עָלֶיהָ, אִין חֲזָבִין עָלֶיהָ עַל בִּיאַת מְקוֹדֶשׁ. אָמַר רַבִּי מֵאִיר, לֹא תֵּהֵא זֶה קָלָה מִן הַשָּׁרֵץ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, דִּנְתִּי לִפְנֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מָה אִם עֵצִים כְּשֶׁעָרָה שְׂאִינוּ מְטִמָּא אָדָם בְּאַהֶל, הַנְּזִיר מְגִלַח עַל מַגְעוֹ וְעַל מִשְׁאוֹ. רַב־יַעֲיִית דָּם שֶׁהוּא מְטִמָּא אָדָם בְּאַהֶל, אִינוּ דִּין שְׂיֵהָא הַנְּזִיר מְגִלַח עַל מַגְעָה וְעַל מִשְׁאָה. אָמַר לִי, מָה זֶה עֲקִיבָא, אִין דִּנְיוֹן כָּאֵן מִקַּל וְחֹמֶר. וּכְשֶׁבִּאתִי וְהִרְצִיתִי אֶת הַדְּבָרִים לִפְנֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אָמַר לִי, יָפָה אָמַרְתָּ, אֲלֹא כֵן אָמְרוּ הַלָּכָה: